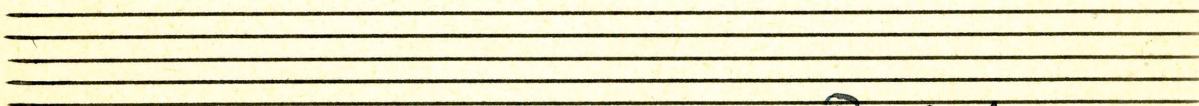
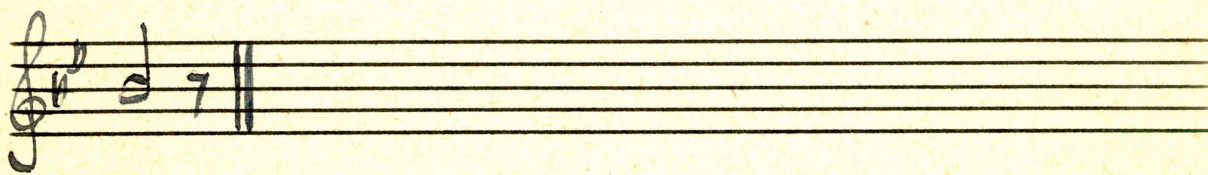
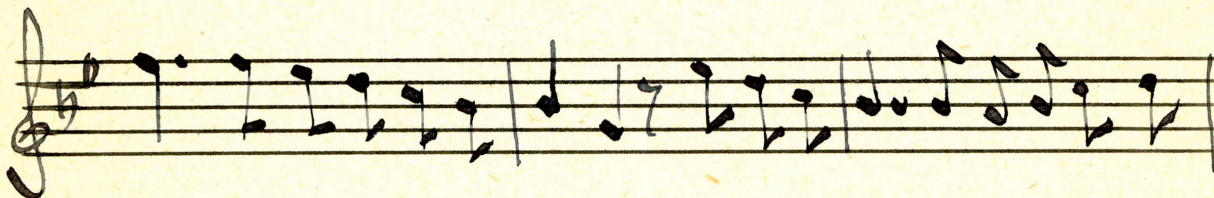
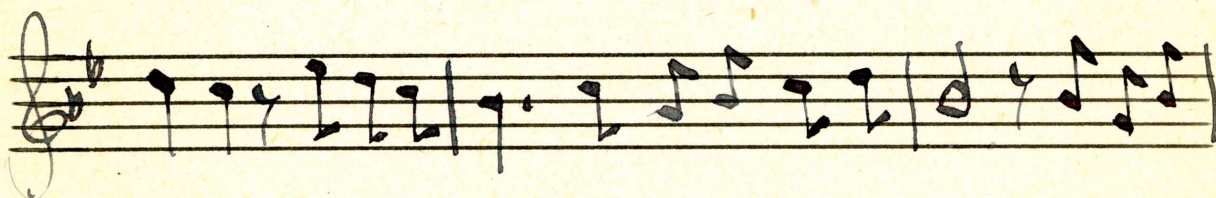
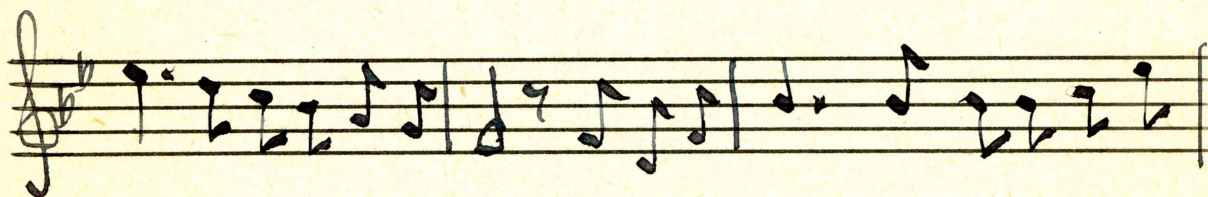
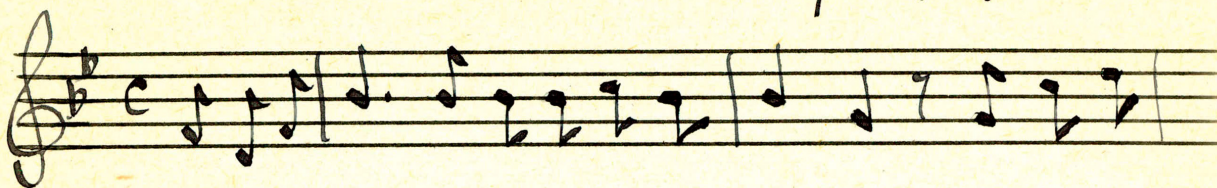

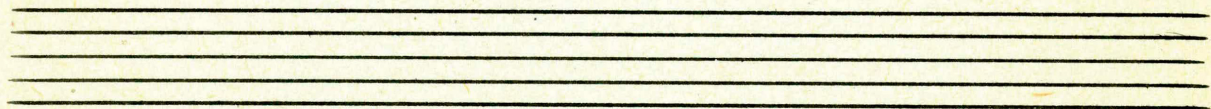
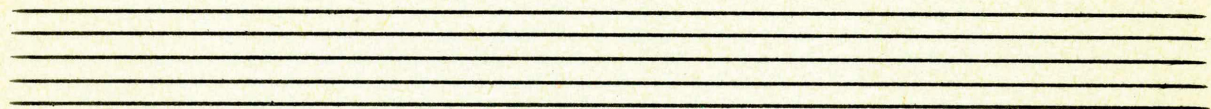
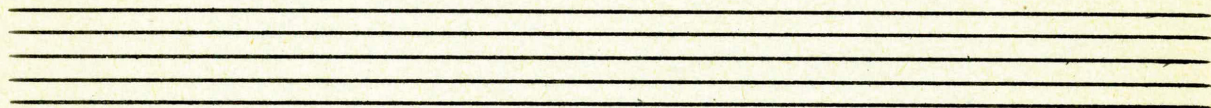
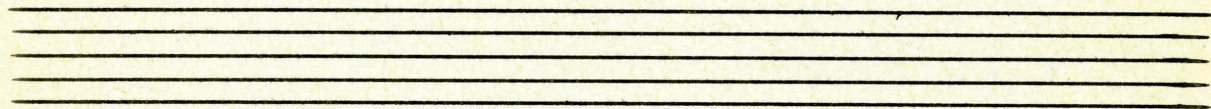
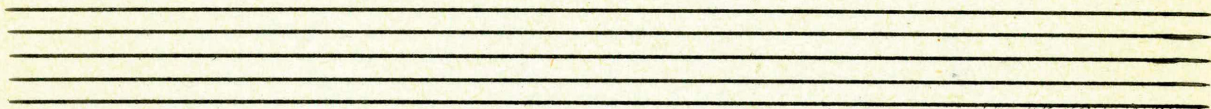
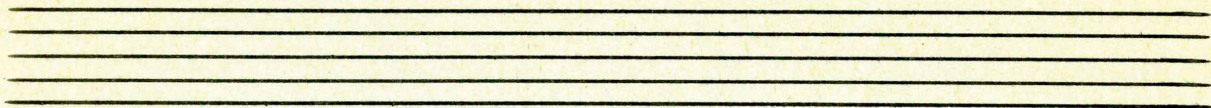
621

1549 551

Strömfors, Björnvik

Magnus Fredriksson
25.8.24.

1. O, fläsk du, som ej av kärlek brunnit,
ty mot en ord ifrån en krossad bröst.
Men kanske om en vän du ren har funnit
så svik ej den intill din levnads köst. :)
2. Men kom ihåg de många glada stunder
som du och jag så höjd framlevad har,
då arm i arm vi gick i blomsterbunden
och blåd små stjärnor därtill vittne var.
3. Vad jag har lidit sedan jag fick höra,
av ströheten i ditt hjärta brann.
Det vet du inte, ty ditt döva öra
är lika kallt som hjärtat i din barn.

4. Blev du förförd av hörens usla grä,
 Blev du förförd av detta lumpens gull?
 Det hjälper inte dig en gång, min kära,
 du därmed ej betala kann din skuld.
5. Jag ville glömma dig, om möjligt vore,
 men ack! - det står väl intet i min makt,
 ty om jag än till världens ände fore,
 så är du där för mig, du dyra skuld.
6. Nog är det sant att kärleken är ömmer,
 ja, om den ej blir sviken i sin vär.
 Men kom ihåg, att jag dig aldrig glömmar
 och ej mitt lidande på många år.

7. Nog är du hård, ändock skall hjärtat brista
och mängen här skall falla på min grav.
Farväl, du fordras vän, - det är det sista,
det sista ordet av din trogne slavo.

8. Sen får du sakta smyga till min gömma
och själens fråga dig: Vem vilar här?
Jo, det var den som aldrig mig kunde
(i livet) glömma,
och som till döden hade mig så kär.

